

[Gerda Mundt.]

handle i et Samraad med Ministeren. Jeg henviser her til § 25 i Betænkningen.

Der har allerede fra 1919 været Tilskud til Fremme af forebyggende Børneforsorg. Samfundets Børneforsorg er i det hele taget et Emne, hvis Udvikling i det hele og store er et godt og glædeligt Billede. Naar man læser om, hvordan Forholdene var i 1905, da vi fik den første Børnelov, hvor ufattelig sørgeligt og uforvarsligt de vanskelige og vanskeligt stillede Børn da blev behandlet, maa man sige, der paa mange Punkter er sket en meget stor Fremgang. Der er ganske vist adskilligt, som kan blive endnu langt bedre; og f. Eks. mener jeg, at det Kapitel, som jeg i øvrigt ikke skal komme nærmere ind paa her, som omhandler Børns Forhold over for Politi og Ret, endnu ikke har fundet sin rigtige Form; men at der bør gives Tilskud til forebyggende Børneværn, det er alle politiske Partier her enige om, og det har, som sagt, allerede været gennemført siden 1919.

Man skulde for saa vidt synes, det var overflødigt at tage Ordet i denne Sag, men det er det ikke. Det er nemlig saadan, og det skal siges og siges stærkt, at Dagshjem for Spædbørn, Asyl, Børnehaver, Dag-arbejdsskoler og Fritidshjem ikke kan opretholdes med de nuværende Tilskud, og jeg tror ikke, at nogen vil paastaa, vi kan undvære dem. Der er mange, der nu forstaa Nødvendigheden af dem langt bedre, end man gjorde tidligere. I Folketingets Finansudvalg har der været Samraad med Ministeren om Forhøjelse af Bevillingen til forebyggende Børneforsorg fra 500 000 Kr. til 600 000 Kr.; desværre er der ikke blevet stillet Ændringsforslag derom, hvad jeg meget maa beklage. Jeg vil i høj Grad anbefale, at dette Tilskud bliver forhøjet allerede i Aar.

Samfundet, og da navnlig Storbyen København, kan ikke paa nogen Maade undvære den forebyggende Børneforsorg, der udfører et uundværligt og samfundsnyttigt Arbejde. Jeg har haft Kendskab til det gennem mange Aar, lige fra jeg for 25 Aar siden sad i Værgeraadet i Lyngby, og i de 14 Aar, jeg har siddet i Forretningsudvalget for Københavns Værgeraad og Børnenævn, har jeg været i daglig Berøring med disse Forhold, og jeg har ogsaa i de sidste Aar som Medlem af Befolkningskommissionen af 1935 haft Lejlighed til i et Særudvalg at beskæftige mig med disse Spørgsmaal.

Der er ikke Tale om en ny Bevilling,

der er Tale om en Udvidelse, der er Tale om at rette noget, som er forsømt fra det offentliges Side. Samtidig med at Kravene fra det offentliges Side er steget og Udgifterne derved er forøget for disse Institutioner, er nemlig Tilskuddene dalet. Jeg nævner København som Eksempel. Sundhedskommissionen har ved sine Regulatoriver — ifølge Loven — af 24. April 1931 i høj Grad skærpet Kravene til disse Institutioner, dels ved at kræve Luftindholdet i Lokalet sat op fra 3 til 4 Kubikmeter pr. Barn, saadan at Antallet af Børn skal nedsættes, dels ved at stille øgede Krav til Isolation, til Hvile- rum, Garderober, og samtidig opstille vidtgaaende Bestemmelser om Børnenes Vask, om deres Hvile og Spising — Krav, som oprindeligt blev mødt med en Del Modstand fra disse Institutioners Side, fordi man syntes, de var for store; men efterhaanden er denne Uvilje fuldstændig forsvundet, og man er enig om, at de Krav, der er stillet, er rigtige — men unægtelig fordyrer de Driften betydeligt. Samtidig er der stillet øgede Krav til Medhjælpernes Uddannelse — skønt mange af dem har en alt for lille Løn —, til Inventar, til Beskæftigelse af Børn og til Legepladser. Der er i steds højere Grad ved disse forebyggende Børneinstitutioner Forældremøder, der er af stor Betydning, de kræver ogsaa Udgifter til Lys, Varme og Arbejdstid, og ingen vil kunne underkende, at det er et vigtigt oplysende og forebyggende Arbejde, der her gøres over for Hjemmene.

Der stilles faktisk helt andre Krav til en Børnehave end for blot 10 Aar siden. Vi er klar over, at baade pædagogisk, fysisk og sjæleligt er Børnehaver af den allerstørste Betydning. Der er næppe nogen Alder i hele Livet, hvor de Indtryk, man modtager, bundfælder sig stærkere end netop i Alderen mellem 2 og 6 Aar. Nu skulde man tro, at det offentliges Tilskud var blevet øget, samtidig med at Kravene skærpedes, men det er gaaet i den modsatte Retning. Efter Loven af 1919 om Tilskud til forebyggende Børneforsorg og senere efter Loven om offentlig Forsorg kan saadanne Institutioner støttes med Tilskud paa indtil 50 pCt. af Driftsudgifterne, heri dog ikke medregnet Husleje, og man vil forstaa, at navnlig her i København er Huslejen en ganske væsentlig Udgift.

I 1925 var Tilskuddet naaet til at være ca. 40 pCt. af Driftsudgifterne, men siden da har Procenten været dalende Aar for Aar, og det skønt der fra alle Sider er Enighed om, at Institutionerne ikke kan undværes i et Samfund, hvor saa mange Mødre